

J.M.Klimesch

z: Die Herren von Michelsberg als Besitzer von Weleschin (**Páni z Michalovic jako majitelé Velešina**), Mittheilungen des Vereines für Geschichte der Deutschen in Böhmen, č. 22 (1884/4), str. 351-352

„Bylo to 26. července roku 1360, kdy se jmenovaní dva bratři z Velešina v doprovodu svých vazalů **Buschka Patka a Philippa z Keblan** sešli s **Petrem II. a Joštem I. z Rožmberka** v lesní vsi **Malonty**, půvabně položené na větrném návrší. Klid vládnoucí v důsledku nedělní slavnosti v obci a na žitných polích, která ji obklopovala, byl v dokonalém souladu s vážností záležitosti, kvůli které se setkání konalo.

Protože jak pan **Beneš**, tak i pan **Jan** „sice zdravého ducha, avšak chřadnoucího těla“ byli, nabízí se domněnka, že ze dvou různých stran - jeden pravděpodobně z Velešina, ten druhý z Tiché – přišli záměrně do **Malont** z toho důvodu, aby se vzájemně naposledy ve svém životě viděli a společně jednali s Rožmberky.

Výsledek jednání ale bylo následující:

Oba páni z **Velešina** jmenovali na základě listiny psané v latinském jazyce dva rožmberské bratry správci svého veškerého zboží, jmenovitě zdůrazněn zde zejména hrad a trhové městečko **Velešín** a i tvrz **Tichá**, a stanovili je zároveň zplnomocněnými nad jejich dědici, a to tak, že měli mít moc, vládnout nad jim svěřenými věcmi a osobami tak, jak zákonným zmocněncům přísluší.

J.M.Klimesch

Aus: Die Herren von Michelsberg als Besitzer von Weleschin, Mittheilungen des Vereines für Geschichte der Deutschen in Böhmen, Nr. 22 (1884/4), S.351-352

„Es war am 26. Juli 1360, als die genannten zwei Brüder von Weleschin in Begleitung ihrer Vasallen **Buschek Patek** und **Philipp von Keblan** mit **Peter II.** und **Jodok I. von Rosenberg** in dem auf einer luftigen Anhöhe lieblich gelegenen Walddorfe **Meinetschlag** zusammenkamen. Die wegen der Sonntagsfeier in der Ortschaft und auf den sie umgebenden Kornfeldern herrschende Ruhe entsprach vollkommen dem Ernste des Geschäftes, dessentwegen man gekommen war.

Da sowohl Herr **Benesch** als auch Herr **Johann** „zwar gesunden Geistes, jedoch siechen Leibes“ waren, so liegt die Vermuthung nahe, daß sie von zwei verschiedenen Seiten – der Eine wahrscheinlich von **Weleschin**, der Andere von **Oppolz** – eigens zu dem Zwecke nach **Meinetschlag** gekommen sind, um sich gegenseitig zum letzten Male in ihrem Leben zu sehen und mit den Rosenbergen gemeinschaftlich zu verhandeln.

Das Resultat der gepflogenen Verhandlung aber war Folgendes:

Die beiden Herren von **Weleschin** ernannten mittels einer Urkunde in lateinischer Sprache die zwei anwesenden Brüder von Rosenberg zu Verwesern ihrer sämtlichen Güter, worunter namentlich die Burg und der Markt **Weleschin**, sowie die Veste **Oppolz** hervorgehoben werden, und bestellten sie zugleich zu Bevollmächtigten über ihre Erben, so zwar, daß sie die Macht haben sollten, über die ihnen anvertrauten Dinge und Personen „so zu schalten und zu walten, wie es wahren

Brzy nato ukončili **Beneš II.** a **Jan III.** své životy, první zanechav nedospělou dceru **Margarethu**, druhý bezdětný, s tím, že pravděpodobně nebyl vůbec ženatý.

Ihned po jejich smrti začali Rožmberkové vykonávat majitelská práva na velešínském zboží, jak je patrné z okolnosti, že ještě v téže roce 1360 z vlastní moci **pražské kramářce Elisabetě Bitterwurz** za její dlužní úpis na částku 33 kop upíší velešínský dům na Starém Městě pražském.

Dokonce i pak, poté co císař **Karel IV.** dne 6. března 1361 v Norimberku schválil unii zboží **Petra z Michalovic** a jeho tety (Muhme) **Margarethy z Velešína** a tím uznal tohoto mezitím dospělého z Michalovic vedle nedospělé Velešínské jako právoplatné dědice zemřelého **Benesche II.** a **Jana III.**, považovali se Rožmberkové stále ještě za jediné správce jim svěřených statků.

Ve funkci správce založili nadaci a dotovali dne 13. prosince 1361 „při výkonu poslední vůle **Beneše II.** a **Jana III.**“ u farního kostela ve **Velešíně** k tamtéž existujícímu vikariátu ještě dva další vikariáty nebo místa kaplanů vedle tří oltářníků.

Tehdejšímu **velešínskému faráři Bohdanovi** a jeho následníkům, jimž byla uložena povinnost stravování dvou nových vikářů, byly přiděleny vesnice **Lahut' a Kladiny** a lesy „**Otloka**“ a „**v Hraczi**“, a tři oltářníci, kterým by měla připadnout služba Boží u oltáře sv. Marie, sv. Mikuláše a sv. Doroty, dostali vesnice **Příbraní**

und rechtmäßigen Bevollmächtigten gut zu sein scheint“.

Bald darauf schied sowohl **Benesch II.** als auch **Johann III.** aus dem Leben, der Erstere mit Hinterlassung einer unmündigen Tochter **Margaretha**, der Letztere kinderlos, indem er wahrscheinlich gar nicht vermählt gewesen ist.

Sofort nach ihrem Tode begannen die Rosenberger Besitzrechte auf dem Weleschiner Gute auszuüben, wie aus dem Umstand ersichtlich ist, daß sie noch in demselben Jahre 1360 aus eigener Macht der **Prager Krämerin Elisabeth Bitterwurz** für deren Schuldforderungen von 33 Schock das Weleschiner Haus auf der Prager Altstadt verschrieben.

Ja selbst dann, nachdem Kaiser **Karl IV.** am 6. März 1361 zu **Nürnberg** eine Union der Güter **Peter's von Michelsberg** und dessen Muhme **Margaretha von Weleschin** gutgeheißen und somit diesen mittlerweile großjährig gewordenen Michelsberger neben der minderjährigen Weleschinerin als rechtmäßigen Erben weiland **Benesch's II.** und **Johann's III.** anerkannt hatte, betrachteten sich die Rosenberger noch immer als die alleinigen Verweser der ihnen anvertrauten Güter.

In letzterer Eigenschaft stifteten und dotirten sie am 13. December 1361 „in Vollziehung des letzten Willens **Benesch's II.** und **Johann's III.**“ bei der Pfarrkirche in **Weleschin** zu der daselbst bestandenen Vicarstelle noch zwei andere Vicariate oder Capellaneien nebst drei Altaristenstellen.

Dem damaligen **Weleschiner Pfarrer Bohdan** und seinen Nachfolgern, denen die Verpflegung der zwei neuen Vicare zur Pflicht gemacht wurde, wurden die Dörfer **Lahut** und **Kladenin** und die Wälder **Otloka** und in **Hracz** zugewiesen, und die drei Altaristen, denen der Gottesdienst bei den Altären der hl. Maria, des hl. Nicolaus und der hl. Dorothea zufallen sollte,

(Siczkov?/Sinetschlag), Malči (Maltsch), Květoňov (Steinbach), Velíšku (Wölschko) a část Jaroměře (Jarmirnu).

Byly stanoveny současně všechny ostatní protislužby faráře a pěti budoucích členů duchovenstva ve **Velešíně**, přičemž se v první řadě uvádí sloužení denní mše v hradní kapli, a na konci nadační listiny je také nařízeno, že v budoucnu před oltářem sv. Panny musí být udržováno „věčné světlo“, pro kterýžto účel byly farnosti předány poplužní dvůr vedle (kromě?) lázeňského domu ve městečku, a i poplatky od dvou poddaných v **Květoňově** a od **mlynáře Kemuko pod Bělou**.

Nedlouho po tomto aktu, a to 4. března 1362, vedli bratři **Petr a Jošt z Rožberka v Krumlově** v přítomnosti svého někdejšího svěřence **Petra z Michalovic** jiné obchodní jednání, při kterém se projeví opět doopravdy jako „praví a zákonní zplnomocněnci“ ohledně nemovitostí, náležejících **velešínskému hradu**:

Stanovili, že **Bohuslav z Mirkovic** ve vesnici **Mokrý Lom** bude požívat tři kopy grošů ročních poplatků z věna své ženy **Hedwigy** upsaného tam 28 kopami grošů, než mu posledně jmenovaná částka od samotného vlastníka panství **Velešín** bude vyplacena, což pán z Michalovic jako takový potvrdil.

Překlad: Helga Grimmová, Třeboň (Wittingau), spolupráce Bernhard Riepl, Kaplice (Kaplitz), Eleonora Krásová, Strakonice (Strakonitz)

erhielten die Dörfer **Sinetschlag (?Siczkow), Maltsch, Steinbach, Wölschko** und einen Theil von **Jarmirn**.

Indem zugleich alle die übrigen Gegenleistungen des Pfarrers und der fünf zukünftigen Mitglieder der Geistlichkeit in **Weleschin**, wobei in erster Linie das Abhalten einer täglichen Messe in der Burgcapelle in Berücksichtigung kommt, festgesetzt wurden, wurde am Ende der Stiftungsurkunde auch angeordnet, daß in Zukunft vor dem Altare der hl. Jungfrau ein „ewiges Licht“ unterhalten werden müsse, zu welchem Zwecke der Pfarrei ein Meierhof neben dem Badhause im Markte, sowie die Zinsen von zwei Unterthanen in **Steinbach** und von dem **Müller Kemuko** unterhalb **Zirnetschlag** übergeben wurden.

Nicht lange nach diesem Acte, nämlich am 4. März 1362, nahmen die Gebrüder **Peter und Jodok von Rosenberg zu Krummau** in Anwesenheit ihres ehemaligen Mündels **Peter von Michelsberg** ein anderes Geschäft vor, bei welchem sie sich wieder so recht als „wahre und rechtmäßige Bevollmächtigte“ über die zur Weleschiner Burg gehörigen Liegenschaften zeigen:

sie bestimmten, daß **Bohuslaw von Mirkowitz** im Dorfe **Mokrý Lom** drei Schock Gr. jährlicher Zinsen von dem seiner Gattin **Hedwig** dort mit 28 Schock Gr. verschriebenen Heiratsgute so lange zu beziehen habe, bis ihm der letztgenannte Betrag von dem eigentlichen Gutsherrn von **Weleschin** werde ausbezahlt werden, was der Michelsberger als solcher bestätigte.“